

Ο Μανόλης Ανδρόνικος και οι θησαυροί της Βεργίνας

/ [Ιστορία - Εθνικά Θέματα](#)

Ο Μανόλης Ανδρόνικος γεννήθηκε στις 23 Οκτωβρίου 1919 στην Προύσα της Μικράς Ασίας και μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή το 1922, εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στη Θεσσαλονίκη.

Σπούδασε αρχαιολογία στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (1936-1940) και αναγορεύτηκε διδάκτορας της ίδιας Σχολής το 1952 με τη μελέτη του «Ο Πλάτων και η Τέχνη».

Το 1941 υπηρέτησε ως καθηγητής στο Διδυμότειχο, αλλά σύντομα διέφυγε στη Μέση Ανατολή, όπου έλαβε μέρος σε στρατιωτικές επιχειρήσεις κατά του Άξονα. Μετά τον πόλεμο εργάστηκε ως φιλόλογος στα εκπαιδευτήρια θηλέων της Αγγλαίας Σχινά στη Θεσσαλονίκη και το 1949 διορίστηκε στην Αρχαιολογική Υπηρεσία.

Τη διετία 1954-1955 έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Οξφόρδη, δίπλα στον

διάσημο καθηγητή Τζον Μπίτζλεϊ, που θεωρείται ο πατέρας της ελληνικής αγγειογραφίας.

Το 1957 εκλέχτηκε υφηγητής αρχαιολογίας στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης με τη διατριβή «Λακωνικά Ανάγλυφα», το 1961 καθηγητής της κλασικής Αρχαιολογίας στο ίδιο πανεπιστήμιο, όπου εργάστηκε έως το 1983.

Η ανασκαφική του δραστηριότητα απλώθηκε σε αρκετές περιοχές της Βόρειας Ελλάδας (Βέροια, Κιλκίς, Χαλκιδική, Θεσσαλονίκη), αλλά το κύριο ανασκαφικό έργο του εντοπίζεται στη Βεργίνα, όπου εργάστηκε ως βοηθός του δασκάλου του Κωνσταντίνου Ρωμαίου (1938-1940), ενώ από το 1952 πραγματοποίησε τις δικές του έρευνες. Οι πολύχρονη και συστηματικές ανασκαφές του στη Μεγάλη Τούμπα τον οδήγησε το 1977 στην αποκάλυψη των βασιλικών τάφων της Μακεδονίας, με τα αμύθητα ευρήματα και στην αποκάλυψη πιθανότατα του τάφου του Φιλίππου Β'.

Εκτός από την αρχαιολογική και πανεπιστημιακή του δραστηριότητα, ο Μανόλης Ανδρόνικος ασχολήθηκε με θέματα παιδείας, λογοτεχνίας και τέχνης και δημοσίευσε μελέτες και άρθρα σε πολλά περιοδικά και εφημερίδες, τα περισσότερα από τα οποία είναι συγκεντρωμένα σε δύο τόμους («Παιδεία ή Υπνοπαιδεία» και «Ιστορία και Ποίηση»). Το συγγραφικό του έργο σε θέματα αρχαιολογίας περιλαμβάνει πολυάριθμες δημοσιεύσεις σε ελληνικά και ξένα περιοδικά και σε αυτοτελείς τόμους. Έχει διδάξει και δώσει πολλές διαλέξεις σε πανεπιστήμια της Ευρώπης και της Αμερικής.

Υπήρξε ισόβιος εταίρος της Αρχαιολογικής Εταιρείας Αθηνών, τακτικός εταίρος της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών, του Γερμανικού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου του Βερολίνου, της AICA (Διεθνής Ένωση Τεχνοκριτών), της «Τέχνης» της Θεσσαλονίκης, του «Explorer's Club» της Νέας Υόρκης, επίτιμος εταίρος της Ισπανικής Εταιρείας Κλασικών Σπουδών Pastor και της Εταιρείας Ελληνικών Σπουδών του Λονδίνου. Διετέλεσε πρόεδρος του Αρχαιολογικού Συμβουλίου (1964-1965), του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος (1974-1975) και αντιπρόεδρος του Εθνικού Ιδρύματος Ερευνών.

Το 1980 η Ακαδημία Αθηνών τον εξέλεξε αντεπιστέλλον μέλος της και το 1982 τιμήθηκε με το βραβείο «Ολυμπία» του Ιδρύματος Ωνάση. Το 1992 του απονεμήθηκε ο Μεγαλόσταυρος του Φοίνικος από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, Κωνσταντίνο Καραμανλή, ο οποίος συνέβαλε πολλαπλώς στο έργο του ως πρωθυπουργός τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης.

Ο Μανόλης Ανδρόνικος ήταν νυμφευμένος με τη φιλόλογο Ολυμπία Κακουλίδου.
Μόνιμος κάτοικος Θεσσαλονίκης, πέθανε στις 30 Μαρτίου 1992, σε ηλικία 73 ετών.

Πηγή:www.sansimera.gr